

[Socialministeren.]

saaledes at Staten kan være sikret i det Tilfælde, at der paa ny indtræder særlige Kriseforhold.

Den ærede Ordfører for Venstre endte med at sige, at man ikke kunde vente megen Tilslutning fra hans Partis Side. Jeg lægger altsaa Hovedvægten paa, at han sagde, man vilde undergive Forslaget en saglig Bedømmelse; hvis man vil det, saa ved jeg, at der vil komme Tilslutning fra deres Side, som har været med til at vedtage Arbejdsløshedsloven ud fra de Forudsætninger, der var gældende dengang.

Den ærede konservative Ordfører sagde for at støtte det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, at han ikke vilde have det Svar af mig, at naar Debatten var til Ende, kunde han komme hen og faa Svaret hos mig. Jeg synes ikke, det er nødvendigt at fremsætte en saadan Insinuation. Jeg har ikke den Opfattelse, at jeg ikke i Almindelighed er saaledes inde i de Sager, jeg har med at gøre, at jeg ikke er i Stand til, for saa vidt det er muligt, at svare med det samme, og naar jeg ikke vilde svare det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, saa var det ikke, fordi jeg ikke selv vidste, hvad jeg selv mente om Socialreformen — det tror det ærede Medlem vel heller ikke —, saa var det, fordi de to Bemærkninger, om Forenkling af Socialreformen og den anden Bemærkning, han gjorde, ikke havde det fjerneste med det Lovforslag, vi havde til Behandling, at gøre. Hvis den ærede Ordfører for de Konservative ønsker Svar paa noget, der vedrører dette Forslag, og som man overhovedet kan besvare, skal han faa det; han behøver ikke at være bange for, at jeg skal henvise ham til at henvende sig til mig bagefter.

Han skal ogsaa om et Øjeblik faa Svar paa noget, han ikke har bedt om at faa Svar paa, nemlig de stærke Angreb af Arbejdsgiverforeningens Formand Hr. Julius Madsen. Thi de Konservative siger, at forinden de vil gaa ind i en Forhandling om dette Forslag, maa de vide, om de Angreb, der er fremsat af Hr. Julius Madsen paa Arbejdsløshedskasserne, er urigtige eller rigtige, og det synes jeg det ærede Medlem har Krav paa at faa at vide, hvis det overhovedet er noget, man kan oplyse.

Se, Arbejdsgiverforeningens Formand har jo i en Artikel i „Berlingske Tidende“ for 19. ds., der er sat op under den sensationelle Overskrift: „Ingen betydelig ekstraordinær Arbejdsløshed!“, udtalt, at han er af den Opfattelse, at det officielle Tal for de arbejdsløse Arbejdsløshedskassemedlemmer

ikke gav noget virkeligt Billede af Arbejdsløsheden blandt de Arbejdere, der har deres naturlige Tilknytning til, og som kan anvendes i Produktionen. Han anfører, at denne hans Mistillid til Arbejdsløshedsstatistikken til Dels skyldes, at Arbejdsløshedskassernes Medlemstal i de sidste tre Aar er blevet forøget med ca. 74 000 nye Medlemmer, hvoraf alene i det sidste Aar 33 000, hvis Plads i Produktionen han ikke kender, som han udtrykker det.

Det falder selvfølgelig ikke Arbejdsgiverforeningens Formand ind — saa lidt som ærede Medlemmer, der vil kritisere — først at søge Oplysninger hos Socialministeren, om man kan forklare saadanne Tal. Nej, det sker aldrig. Det falder heller aldrig den Presse ind, som altid er parat til at angribe Sociallovgivningen, at spørge, om dette Angreb er berettiget. Nej, den serverer alle mulige Angreb uden nogen Sinde at spørge. Nu faar jeg tilfældigvis og saa hurtigt som i Dag Lejlighed til herfra at svare paa dette Angreb; og nu skal det interessere mig stærkt at se, om de Blade, der har haft travlt i de sidste Dage med at bringe dette Angreb, ogsaa bringer Svaret — nogen større Forventning nærer jeg ikke.

Denne Paastand om, at anerkendte Arbejdsløshedskasser har optaget Medlemmer, der ikke henhører til den Kreds af regelmæssigt arbejdende Lønarbejdere, for hvilke Kasserne netop er bestemt, har tidligere paa Aaret været fremsat fra forskellig Side, saaledes i en noget mere moderat Form fra Industriraadets Formand og mere polemisk fra Afdelingsingeniør Engholm i nogle Artikler i „Berlingske Tidende“. Hr. Engholm gik i sine Betragtninger ud fra, at Antallet af anerkendte Arbejdsløshedskassemedlemmer maatte staa i et bestemt Forhold til Befolkningstallet, og han hævdede derpaa, at den allerstørste Del af den Tilvækst, der ikke skyldtes Befolkningstilvæksten, maatte skyldes Folk, der klarede sig ganske særlig daarligt og altsaa blev lokket ind i Arbejdsløshedskasserne ved Udsigten til Understøttelse.

Til Trods for, at jeg i flere Artikler i „Berlingske Tidende“ dengang, navnlig en Artikel af 18. April 1934, udførligt har imødegaaet disse Synspunkter dels ved at henlede Opmærksomheden paa, at det maatte være Stigningen ikke i Befolkningen, men i den mandlige Del af Befolkningen, der havde Betydning for Tilvæksten i Medlemsantallet i Arbejdsløshedskasserne, dels ved at gøre opmærksom paa, at Ekstratilvæksten efter en rent umiddelbar Forhaandsbetragtning maa anses for at bestaa